

Sygn. akt III Ca 1381/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędziowie: SO Leszek Dąbek (spr.)

SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. R.

przeciwko E. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt VIII C 559/12

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża powoda kosztami postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1381/13

UZASADNIENIE

Powód S. R. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego E. S. kwoty 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 03 2006r. oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w dniu 16 11 2013r. zawarł z pozwanym ustną umowę pożyczki. W jej ramach pożyczył pozwanemu kwotę 20.000 zł, która miała zostać zwrócona do dnia 15 05 2004r. Pozwany z tego obowiązku wywiązał się tylko częściowo zwracając powodowi kwotę 5.000 zł i powód dochodzi od pozwanego zwrotu pozostałe części udzielonej mu pożyczki.

Pozwany E. S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwany zaprzeczy,

że zawarł z powodem umowę pożyczki oraz podnosił, że otrzymał od powoda kwotę 20.000zł, z której 8.000zł przeznaczone było na spłatę zadłużenia powoda,

a jej pozostała część została u pozwanego zdeponowana i została w całości wykorzystane przez powoda.

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 10 czerwca 2013r. oddalił powództwo oraz odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu. W ustalonym stanie faktycznym w motywach rozstrzygnięcia przywołał regulacje art. 720 § 2 k.c. i art. 74 § 2 k.c. Stwierdził, że wobec nie zachowania przez strony przy zawarciu umowy pożyczki formy pisemnej i braku zgody pozwanego na przeprowadzenie na tę okoliczność dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron, brak było postaw do ustalenia faktu jej zawarcia na podstawie wskazanych źródeł dowodowych. Wskazał, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż strony łączyła umowa, do której w drodze analogii należało stosować przepisy o przechowaniu (art. 835 i nast. k.c.). Została ona w całości zrealizowana przez pozwanego, gdyż z przekazanej mu przez powoda kwoty 20.000 zł, 8.000zł zostało przeznaczone na spłatę zadłużenia powoda, kwotę 7.000 zł powód przeznaczył na pogrzeb żony (na taką bowiem kwotę opiekującą złożone do akt sprawy rachunki),

a kwota 5.000 zł została mu przez pozwanego zwrócona. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód S. R.**, który wnosił

o „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”. Zarzucił orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwany oddał powodowi całą należność objętą umową,
- naruszenie art. 74 § 2 k.c. poprzez uznanie, że powód zawarł z pozwanym umowę (lub umowy) pożyczki na kwotę 8.000 zł,
- naruszenie art. 720 k.c. poprzez uznanie, że strony zawarły umowę depozytu nieprawidłowego a nie umowę pożyczki.

Pozwany E. S. domagał się oddalenia apelacji oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód oparł powództwo na twierdzeniu, iż łączyła go z pozwanym umowa pożyczki uregulowana w art. 720 i nast. k.c., co stosownie do regulacji art. 321 § 1 k.p.c. wiąże Sąd przy rozpoznaniu sprawy.

Z samych twierdzeń pozwu wynika, że umowa miała zostać zawarta ustnie, tj. bez dochowania wymaganej w art. 720 § 2 k.c. formy pisemnej.

W niniejszej sprawie nie występuje spór pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą w rozumieniu regulacji art. 74 § 2 k.c., fakt zawarcia umowy nie został również uprawdopodobniony za pomocą pisma, a pozwany kwestionując jej zawarcie nie wyraził formalnie zgody na przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron na okoliczność zawarcia umowy.

Zgodnie z regulacją art. 74 § 1 k.c. w sprawie nie było zatem dopuszczalne przeprowadzenie na tę okoliczność dowodu ze wskazanych źródeł dowodowych, wobec czego **informacje zawarte w przeprowadzonych w sprawie dowodach**

z zeznań świadków i przesłuchania stron nie mogą stanowić podstawy do poczynienia w tym zakresie ustaleń faktycznych.

Z tej przyczyny w materiale sprawy brak jest podstaw do ustalenia,

iż strony łączyła wskazana w podstawie faktycznej umowa pożyczki i tym samym powód nie wywiązał się z ciążącego na nim z mocy regulacji art. 6 k.c. obowiązku wykazania zawarcia przez strony przywołanej w podstawie faktycznej powództwa umowy pożyczki, ani jej treści, co powództwo czyni bezzasadnym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku (pozostała część oceny prawnej zawartej w jego uzasadnieniu wyroku była zbędna, gdyż dotyczyła zagadnień wykraczających poza wskazany powyżej poza zakres kognicji sądu) i apelacja powoda jest bezzasadna.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 102 k.p.c., mając na uwadze występującą pomiędzy stronami znaczne dysproporcje w ich sytuacji majątkowej, wynikające z trudnej sytuacji materialnej i rodzinnej powoda, w szczególności faktu posiadania na utrzymaniu czworga dzieci, przez co uzyskiwane przez niego dochody wystarczają jedynie na konieczne i usprawiedliwione utrzymanie jego rodziny.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Teresa Kołeczko – Wacławik SSO Leszek Dąbek